

Peter Eriksson: Almedalstal 2010

Talare

Peter Eriksson
Språkrör

Datum

10 juli 2010

Plats

Almedalen, Visby

Vi lever i ett fantastiskt land i en underbar värld. Livet flödar och här på Gotland en vacker sommardag är det svårt att tänka sig något bättre. Därför kan det inte heller finnas något viktigare än att vi tillsammans ser till att skönheten får leva vidare. Att livets mångfald kan fortsätta och att vi människor inte förstör förutsättningarna för dom som kommer efter.

I den vackra sommaren vill man helst inte tänka så mycket på att Östersjön härutänför är ett av världens mest sårbara hav. Att trots att en hel del har gjorts så skulle kraftfulla åtgärder behövas för att långsiktigt kunna vända livet i havet åter. Inte heller vill man behöva tänka för mycket på att klimatutsläppen kan förändra livet på planeten väldigt snabbt.

Men vi som älskar livet vill inte sumpas chansen att tala om möjligheterna. Vi som älskar livet vet att det fortfarande finns hopp och en stor potential i demokratin och politiken. Vi som inte förfallit till cynism eller ett enfaldigt navelskådande vet att det ännu går att göra skillnad. Politik har aldrig varit viktigare än nu. Just nu testas demokratin och de politiska ledarna världen över och de närmaste månaderna är det Sverige som står på tur.

Vi kan visa världen att vi tror på framtiden, att vi ännu är kapabla att ta ett rejält steg framåt.

Sverige kan.

Vi kan visa att just i Sverige finns det människor som kan göra skillnad på stort och smått. Här ser vi mänsklighetens stora utmaningar och är beredda att låta det styra våra handlingar. Vi är människor, inga små lortar. Vi vet vad som behöver göras. Då låter vi inte framtiden sumpas av en diskussion om ännu lite mer till just mig och just nu. Inte när så mycket står på spel.

Det är dom beslut vi fattar idag som avgör hur framtiden ser ut i morgon. Det är dom investeringar vi gör idag som kommer att forma våra städer och samhällen, våra bostäder och vår infrastruktur i morgon. En hållbar utveckling är fortfarande möjlig. Men det börjar bli bråttom. Varje krona borde vägas i det perspektivet.

Vi ska bygga om och bygga nytt. Vi ska modernisera Sverige. Vi rödgröna har gemensamma och konkreta program för att genomföra en stor satsning på att bygga ut mer räls och spår. Framtiden finns på spåren. Det är det enda transportsystemet som kan kombinera hållbarhet med hastighet.

Just nu byggs höghastighetsbanor i många länder runt om i Europa, Asien och Amerika. En modernare och effektivare infrastruktur. Sverige borde vara med i den förändringen. Vi gröna vill fördubbla järnvägskapaciteten. Vi vill förbättra transportererna i hela Sverige. Från Norrbotniabanan i norr till Ostlänken och Götalandsbanan i söder. Vi vill också bygga mer kollektivtrafik i städerna. Det är nödvändigt för att klara klimatomställningen, och det gör samtidigt vårt land starkare och mer konkurrenskraftigt. Det skapar förutsättningar för nya jobb och företagande. Fler människor kommer att behövas. Vi har stora utmaningar som väntar.

Städerna växer. Det kräver en stadsplanering där vi tänker mer långsiktigt för att få både arbete, handel och bostäder att fungera. Vi behöver gröna och vackrare städer. Vi har idag presenterat en lång rad åtgärder för att städerna ska fungera bättre.

Ska städerna växa måste också miljonprogrammen vara med. Dom som byggdes runt om i landet för 40 år sedan, är idag slitna. Bostadsbolagen och kommunerna har ofta misskött sitt ansvar och nu krävs ett politiskt mod och handling för att vi inte ska få riktiga slumområden i våra förorter. Vi vill bygga ut ROT så att även flerfamiljsbostäder är med. Miljonprogrammen ska kunna vara moderna, attraktiva och energismarta. Områden som man kan vara stolt över att bo i och som man kan längta hem till efter skolan eller jobbet. Så växer både människor och städer.

Vi ska bygga ett jämställt, jämlikt och hållbart land. Vi ska måla Sverige med framtidstro. Ett land som håller ihop är oslagbart. I längden blir alla vinnare. Ett land med delade drömmar och gemensamma tag står starkare inför dom

utmaningar vi ska möta. Men det jämställda, jämlika Sverige så som vi känner det, står inför ett val nu. Jag möter många och allt fler människor som säger till mig: håll ihop det här nu. Se till att vinna. Människor som inte vill att Sverige slits isär ännu mer. Allt fler som tycker att det som är bra med Sverige är på väg att förstöras.

Vi är många som mår dåligt av ett samhälle där sjuka kan stå helt utan försäkring och hjälp. Som inte heller vill se fler ungdomar växa upp och bli 30 år utan att ha haft ett enda riktigt jobb och få möjlighet att flytta hemifrån eller bilda familj. Människor, som liksom jag, oroas av att dom med tunnast plånbok i vårt land kommer allt mer till korta på ett sätt som vi inte är vana vid i Sverige.

Göran Hägglund stod här igår och talade sig varm för politikens gränser. Jag säger att politik är nödvändigt. Politik är de många människornas möjlighet. Demokrati är inte en överhetens tvångströja för medborgarna. Det är precis tvärt om. Politiken kan skapa frihet, möjligheter och nya livschanser där marknaden inte räcker till. Hägglund glömde förresten bort att berätta att det är just hans och hans kompisars beslut om gränser i sjukförsäkringen som gör att sjuka i Sverige idag istället måste söka socialbidrag. Jag tycker att det är ynkligt.

Maria pratade om skolan. Annars är det nästan bara Björklund och folkpartiet som pratar om skolan. Men vad har de egentligen gjort? Efter fyra år har det blivit mer prat än handling. Det finns inga tecken på att hans insatser har ökat kunskapsnivån.

Det är en del som undrar varför vi i mp är med och inför betyg från sjuan istället för från åttan. Men det är en liten förändring. Det som kommer att förändra skolan i grunden och i det långa loppet är vårt beslut om att genomföra ett helt nytt system för mer utförliga skriftliga omdömen från lärare till föräldrar och elever, redan från första klass.

Det är en kvalitativ förändring som kommer att driva på för att steg för steg höja kunskapsnivån och göra att färre slinker förbi utan ha hängt med på lektionerna. Vi ska ha kriterier i de nya skriftliga omdömena som gör att vi kan få en likvärdighet i hela landet. Jag tror att detta kan bli den viktigaste pedagogiska reformen i skolan i modern tid. Forskningen talar tydligt för det. De gamla och trubbigare betygen kommer så småningom att framstå som alltmer otidsenliga och mossiga.

Nu är det dags att göra ett bokslut över regeringen Reinfeldt. De senaste fyra åren är en sorglig historia om sumpade chanser. Om öppna mål och straffar som ständigt gått regeringen förbi och utanför. En Reinfeldt som ledde Europa när så många förhoppningar om ett historiskt klimatavtal blev till sand. En Borg som mitt i industri- och finanskrisen inte förstod att här fanns läget att klimatinvestera för jobben. Det var öppet mål för Olofsson och fordonsindustrin när krisen stod för dörren och chansen fanns att göra en insats som kunde ge världen effektivare och smartare lastbilar och bilar. Men även hon valde att inte agera. Istället pekade hon finger åt alla hon kunde. Varför?

Åsa Torstensson stod mitt i vinterns tågkaos och kallade på militär när hon kunde ha satsat på nya spår och ökad kapacitet i järnvägsnätet. Fem millimeter från mål lyckades hon snubbla och trassla in sig i nätet istället för att slå in bollen. Det enda som kom i mål var en motorvägstunnel i Stockholm. Varför?

Bostadsminister Odell hade den givna straffsparken när jobbkrisen kom. Det mest effektiva av allt hade varit att få fart på renoveringen av miljonprogrammet så att den energi vi redan producerar inte behöver eldas för kråkorna i nedslitna bostadsområden. Men han var inte intresserad. Varför?

För att inte tala om Eskil Erlandsson som än idag står där med något så ovanligt som två miljarder kr oanvända, som riksdagen satsat på till utveckling av landsbygden. Trots att LRF inte vill något annat än att vara med i omställningen i en hållbar riktning. Pengar som Eskil t.ex. kunde ha använt till satsning på biogas för att minska klimatutsläppen i lantbruket, eller för att få fram investeringar för att minska utsläppen till Östersjön. Varför, Eskil?

Anders Borg hade en plan. Högkonjunkturen skulle mötas med hårda tag för att få fler som ville jobba. Men istället för högkonjunktur fick vi en industrikras. Det blev brist på jobb istället för arbetare. Men Borg ville aldrig ställa om politiken. Trots 100 000 fler arbetslösa är han nöjd med sin krishantering. Varför?

Det har varit fyra år av sumpade chanser. Och då har jag inte ens nämnt Carlgren. När de började matchen hade de redan sagt nej till miljö- och klimatutmaningen. De orkade aldrig ställa om. Samma sak var det med jobben. Nu vill de ha fyra år till. Varför?

Klarar man inte att näta i ett läge som det som har varit de senaste åren så klarar man det aldrig. Regeringen Reinfeldt är ett lag av målsumpare. Nu krävs ny regering med bättre fokus på vad som är viktigt och med mer löd i lädret.

Maria och jag har ägnat vår tid som språkrör åt att skapa en ny roll för miljöpartiet i svensk politik. En roll där de gröna finns i centrum och där vi är med som aktörer för att genomföra grön politik på riktigt. Det är hit vi har syftat. Nu bygger vi tillsammans med andra ett politiskt alternativ där det gröna perspektivet är med från början. Det vi har gjort har redan nu förändrat det politiska landskapet i Sverige. Vi har förberett oss, utvecklat politiken och konkretiserat förslagen. Nu är tiden här. De gröna är beredda. Sverige behöver en regering som vill använda politiken. Det är dags att bygga om och modernisera Sverige.

Tack ska ni ha, nu kör vi!

Taggar

2010, 2010-tal, Almedalen, Man, Miljöpartiet, Miljöpartiet, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/peter-eriksson-almedalstal-2010>